verlegenheid te hulp te komen. „Ik was een van die ter elfder ure gevraagde gasten van den heer Beylma en daar ik er voor 't eerst kwam veronderstel ik dat ze niet wist dat mijn naam Rudolpf Mansvelt was."

„Het is niet te verwonderen dat ze in de war raakten met zoo'n aantal gasten." — „Men zou geneigd zijn de moderne gastvrouw te beklagen, ware 't niet dat zij, evenals de misdadiger, zich haar eigen moeilijkheden schept."

„En er genoegen in vindt," lachte het meisje.

„Blijkbaar! Ik heb onwillekeurig hoop, freule, dat U op weg bent naar Rosenhage?" — „Ja. En U?"

„Mevrouw Beylma was zoo vriendelijk mij te vragen, tot mijn verbazing moet ik bekennen, want in meer dan een jaar zag ik haar niet en ik meende dat ze me geheel vergeten was."

H. M. DE KONINGIN-MOEDER OP DE WANDELING.
H. M. is in den rouw voor haar overleden Tante, de Groothertogin-Moeder van Luxemburg.

Hoewel het meisje er lief genoeg uitzag was dit alles zóó banaal dat 't nooit mijn aandacht getrokken zou hebben, ware 't niet dat ook ik op weg was naar Rosenhage om er eenige dagen te logeeren. Dit deed mij aarzelen of ik al dan niet mij aan hen voorstellen zou; maar daar ik, zooals later blijken zal, veel talent heb om nooit een tête-à-tête te storen en om mijn mond te houden, deed ik het eenige wat ik doen kon: ik verhuisde naar 'n rook-coupé; dus eindigde de proloog.

Het gordijn voor de voorstelling ging weer op aan het diner dien avond. De heer Mansvelt had 't geluk freule Van Maersen aan tafel te geleiden en ik het voorrecht — let op 't verschil — die plicht tegenover mevrouw Roomer te vervullen.

We zaten nog niet lang toen mijn buurdame mijn aandacht vestigde op de twee anderen door de opmerking dat „ze voor elkaar geschapen waren."

Ongetwijfeld hadden ze uitstekend gebruik gemaaktvan de gelegenheid die ik ze gegeven had, en, denkende dat mevrouw Roomer hierop doelde, zei ik dat ze blijkbaar flink vorderden met hun kennismaking.

„Kennismaking!" riep mevrouw Roomer uit, „maar ze zijn geëngageerd!"

Eerst keek ik naar mijn glas wijn, toen voelde ik naar mijn hoofd; het eene was vol en het andere was koel. Terwijl ik dus naar een andere uitlegging zocht herinnerde ik mij ineens dat ik met mevrouw Roomer sprak. Zeer gerustgesteld zei ik:

„Bent U daar zeker van?"

„Heel zeker. Haar zuster vertelde 't in vertrouwen aan mevrouw Helmer en die heeft 't mij verteld."

„Dus is 't nog niet publiek?"

„Neen, dat zal 't pas over eenige weken worden. Mevrouw Beylma wist er niets van, maar toen ik 't haar in 't geheim vertelde schreef ze hem dadelijk om hem te inviteeren voor zoolang als freule Van Maersen gevraagd was."

Op dit punt nu zou ieder andere van mevrouw Roomer's vrienden tusschenbeide gekomen zijn. Ik merkte alleen maar op: „Hij moest U zeer dankbaar zijn."

„Maar hij weet er niets van."

„Waarom vertelt U 't hem niet?"

„Dat zal ik later eens, maar op 't oogenblik is 't een groot geheim."

„O ja, dat vergat ik," zei ik, over de tafel heen naar het paar kijkende. „Wat zien ze er onschuldig uit!"

„Ze houden zich uitstekend," gaf de dame toe; „maar men kan zien dat ze zich bewust zijn gadegeslagen te worden."

Ik ging met de oogen de tafel langs.

„De menschen kijken allen naar hen," stemde ik toe.

„Natuurlijk. Kijkt niet iedereen graag naar een geëngageerd paar?"

„Maar U zei me dat dit geheim was."

„Dat is 't ook; alleen was ik verplicht het aan al de logés te vertellen anders zouden de stakkers geen oogenblik alleen kunnen zijn. Waarom lacht U nu?"

„Ik dacht eraan hoe verbaasd ze zouden zijn als ze 't wisten," legde ik uit.

„Ik heb aan iedereen gezegd dat we moeten oppassen dat ze niet gehinderd worden."

„Dat is weer echt iets voor U!" zei ik bewonderend.

Hoe volkomen de andere logés mevrouw Roomer's verzoek nakwamen bleek toen we naar de veranda gingen om een kop koffie te drinken en te rooken. Freule Van Maersen ging op een grooten Chesterfield zitten, waar wel voor vier plaats was en toch, hoewel ze beslist 't mooiste meisje daar was, waagde geen van de heeren het naast haar plaats te nemen. Elke hij verdween onmiddellijk met een zij. Ik zette mij neer naast mijn gastvrouw, aan wier andere zijde Mansvelt al zat. Zoo'n mooi meisje is niet gewend aan een dergelijke behandeling en hoewel freule Van Maersen geen verwondering deed blijken, keek ze ieder der paren beurtelings aan en men kon gemakkelijk haar verbazing raden. Ondraaglijk werd de toestand echter pas toen het gedoe van het koffie presenteeren over was en de dienstboden heen gingen. Toen was de aanblik van het meisje dat zoo verlaten haar koffie zat te drinken een dat menigeen onaangenaam aandeed, hoe goed zij zich ook hield. Telkens werd het gesprek onderbroken en blikken van verstandhouding werden gewisseld. Vooral Mansvelt keek mij strak aan en trachtte mij met zijn oogen naar de sopha te wijzen; maar ik was geheel ontoegankelijk voor wat hij mij wilde doen begrijpen en ging voort met mevrouw Beylma te praten. Teleurgesteld in zijn pogingen om freule Van Maarsen van haar lot te bevrijden, deed Mansvelt wat wij allen verwachtten en graag zagen dat hij deed, hij verliet ons en ging bij haar zitten. Hoewel niemand een zucht van verlichting hooren liet voelde ik toch iets dergelijks in de manier waarop ieder zich in zijn stoel neervlijde en vrijuit begon te praten. Het meisje, nog eenigszins rood door haar verlegenheid van straks, of misschien door het feit dat haar tafelgenoot zich genoodzaakt zag weer naast haar plaats te nemen, verwelkomde hem toch met een vriendelijken glimlach, niet zonder dankbaarheid; en al heel gauw waren de twee in druk gesprek het onaangename voorvalletje blijkbaar vergeten. Zoolang de heeren rookten ging alles goed; maar nauwelijks waren de sigaren opgerookt of weer deden zich moeilijkheden voor. Vier gingen er pokeren, een meisje en een jongmensch maakten van de gelegenheid gebruik om naar het minder verlichte gedeelte van de veranda te gaan. Zoo bleven we met ons zessen; nauwelijks had mevrouw Beylma dit gezien of ze vroeg mevrouw Roomer, een anderen heer en mij om te gaan whisten. Onder deze omstandigheden namen we dit dadelijk aan en gingen naar de studeerkamer, ons paar op de sopha latende. Ik vraag me af, wat ze van een gastvrouw die hun niet eens vroeg aan het spelen deel te nemen, wel dachten. Het laat zich begrijpen dat freule Van Maersen geen genoegen nam met den toestand en nauwelijks zaten we te kaarten of zij en Mansvelt kwamen langs ons, op weg naar de biljartkamer, zeiden ze. Daar waren de spelers zoo verstandig hun te vragen mee te doen, hoewel ze dadelijk door hun overattente tegenstanders genoodzaakt werden partners te zijn. — De volgende dag was een Zondag en behalve het feit dat onze vermeende verloofden aan 't ontbijt weer naast elkaar zaten, gebeurde er niets totdat het tijd werd naar de kerk te gaan.

Toen legde de gastvrouw uit, dat twee van ons in de victoria zouden moeten gaan daar er maar tien in de brik konden. Dadelijk wisten de tien wie die twee zouden zijn. Eerst zei mevrouw Beylma aan freule Van Maersen om in te stappen, toen, tot ons aller verwondering keek ze ieder van de jongelui aarzelend aan; maar dit bleek alleen een kleine finesse te zijn om het noemen van den voorbeschikten man minder gepremediteerd te doen lijken. Het gezicht van freule Van Maersen was een studie waard toen ze de uitspraak hoorde en als ze niet al plaats genomen had vrees ik dat ze in verzet zou zijn gekomen. Toch reden ze weg zonder iets te zeggen. Ik ben overtuigd dat er in ons vehikel negen menschen zaten die met voldoening dachten aan die twee in de victoria. Mijn opinie werd beïnvloed door het feit dat freule Van Maersen, om iedere mogelijke herhaling van den heenrit te voorkomen, zoodra we uit de kerk kwamen plaats nam in de brik, zeggende dat ze liever in den overdekten wagen zat daar ze last had van de zon.

„Ik vrees dat ze gekibbeld hebben," fluisterde mevrouw Roomer mij in.

„Ik weet zeker dat U U vergist," antwoordde ik, altijd een veilig antwoord op al wat mevrouw Roomer beweert.

Ondanks mijn verzekering won haar idee dien middag meer en meer veld door een heel gewoon voorval. Na de lunch gingen wij weer allen naar de veranda, terwijl freule Van Maersen de sopha als een voorwerp van infectie ontweek. Al gauw begonnen ze een voor een weg te schuiven, de een om te praten, de andere om te lezen en weer anderen om te gaan rusten. Juist toen deze ontruiming een herhaling van den vorigen avond dreigde te vooroorzaken, stond freule Van Maersen haastig op en zeggende dat ze te schrijven had, ging ze naar haar kamer. Dus waren negen menschen,

H.K.H. PRINSES JULIANA GESNAPSHOT.
Zooals men weet is onze Prinses gelukkig van haar ongesteldheid genezen en gaat zij weder dagelijks naar school. Een onzer fotografen had zich voorgenomen een foto te vervaardigen van de Prinses en zich daartoe in het Haagsche Bosch geposteerd, waar hij wist dat Zij moest doorkomen. Nauwelijks krijgt onze Prinses hem echter in 't oog, of, haar schooltasch neerwerpend, zet Zij het op een loopen en wil vluchten.... Zij rekende echter mis, want, handig als het een persfotograaf betaamt, knipte onze man af en had Prinses Juliana in vluchtende houding vereeuwigd.

mevrouw Roomer incluis, overtuigd dat hun veronderstelling juist was. Het onvermijdelijke gevolg was dat dit hun gedrag dien avond aan tafel heel belangwekkend maakte en ieder toeschouwer zijn of haar opinie vormde. „Ze willen niet dat we 't merken,"; „ik geloof niet dat ze gekibbeld hebben"; en: „ze spelen goed comedie, maar overdrijven wel een beetje". Na het eten zaten we in de studeerkamer en daar al de heeren freule Van Maersen ontweken sprak ze mevrouw Beylma aan. Dit was een nieuw bewijs dat het drukke gesprek aan tafel alleen bedoeld was om ons te misleiden. „Ik wou toch zóó dat ze 't weer goed maakten," zei mevrouw Roomer. — Maandagmorgen gingen wij naar de golfclub. Freule Van Maersen vroeg mij op weg daarheen met haar te spelen, maar dadelijk bedacht ik een vroegere afspraak met juffrouw Olthove, die zoo goed was er dadelijk op in te gaan. Toen geen der heeren aanbood mijn plaats in te nemen vroeg Mansvelt of zij geen genoegen wilde nemen met hem. Ik ben benieuwd of de ondervinding van het zich op een afstand houden van mannen niet goed was voor zoo'n mooi meisje. En hoewel ik graag met haar gespeeld had was ik toch blij over mijn zelfopoffering toen juffrouw Olthove tegen me zei: „Ik vond 't zoo prettig dat u wist op mij te kunnen rekenen en het was zoo aardig van u hem de gelegenheid te geven het goed te maken."

„Waarom hem meer dan haar?"

„Weet U dan niet dat de man het altijd vóór, de vrouw na het huwelijk goed maakt?"

Volgens allen die zoo geïnteresseerd waren had Mansvelt vergeving gevraagd en verkregen, want toen wij tegen de lunch naar huis gingen kon men met een oogopslag zien dat ons paartje in de beste stemming en het geheel eens was. Wat meer zegt, ze bleven achter en liepen zóó langzaam dat ze pas aankwamen toen er opgedaan werd. Iedereen was verrukt en er gingen blikken en knikken over en weer.

Al deze luchtkasteelen — of misschien moest ik zeggen al deze liefde in een luchtig hutje — werd bedreigd met een ontijdige ontknooping dien middag, niet door een andere kibbelpartij, maar door de komst van twee nieuwe gasten in de plaats van twee die vertrokken waren. Het waren een broer en zuster, die onder het theedrinken aan ons voorge-

(Zie vervolg op pag. 10.)

„ALS DE KINDEREN SLAPEN".
Door het kinderkoor van de Nijm. R.-K. Vereeniging tot Verbetering van den Volkszang is onder leiding van de heeren A. Slinkert en Piet van Tienen op 5 en 12 November in de groote zaal van de Sociëteit „de Vereeniging" te Nijmegen opgevoerd „Als de kinderen slapen" van den Arnhemschen componist M. A. Brandts Buys Jr. Alle kinderen spelen in dit zangspel voor poppen. — Hierboven een groep van alle medewerkenden met den hier Van Tienen (links) en den heer Slinkert (rechts).